

fuldhed forargede hende. Gik den Mand da gennem Verden med lukkede Øjne? Og stirrede han aldrig ind i sin egen Sjæl?...

Havde han endda ikke været Præst! Havde han været Læge som sin Broder eller hvadsomhelst andet. Saasnart han begyndte at missionere, følte hun det som en Lidelse. Det var jo ogsaa næsten umuligt, at han selv kunde tro paa alle de Børnehistorier, han gik rundt og trøstede sine Almuesfolk med. Og gjorde han det virkelig, saa blev han hende blot endnu mere uhjælpelig fremmed og ufattelig.

Desuden . . . der stod en ung Piges Skygge imellem dem. Den viste sig for hende i hvide Gravklæder hver Gang hun tænkte paa ham, og det vilde aldrig blive anderledes. Paa det Punkt kendte hun sig selv, — hun, som havde været skinsyg paa sin egen Mor, saa hun til Tider ligefrem hadede hende. Dersom det kunde tænkes, at hun virkelig kom til at holde af Pastor Gaardbo, vilde hun ikke faa Fred, før hun havde revet dette Minde ud af hans Sjæl; og dersom hun blev gift med ham, vilde hun altid have en Følelse af, at der gik et Spøgelse omkring i Huset og udspionerede dem. Hun havde i Tankerne forlængst gennemlevet den hele Lidelseshistorie.

Pigen kom ind med Teen. I det samme hørtes Brølet af en Bil, der kørte op for Indgangen.

»Se hvem det er. . . Og sig, at der er ingen hjemme!«